Lange Golven

Colofon

ISBN: 978 94 6365 856 0
1e druk 2026
© 2026, Brechje de Vetten

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Lange Golven

Brechje de Vetten

Elikser
UITGEVERIJ

~ Voor jou ~

Voorwoord 9
Proloog 11
Een volle rugzak ~ *Peter* 13
De eerste dag 15
De tweede dag 20
De derde dag 30
De vierde dag 44
Hoogtemeters ~ *Roos* 66
De vierde dag 84
Tijdloze heling ~ *De vijfde dag* 103
Rond het vuur ~ *De zesde dag* ~ *Peter* 121
De zevende dag 139
Geen haast ~ *De achtste dag* ~ *Roos* 162
De negende dag 176
De essentie is neutraal 182
De tiende dag 195
Het zicht van binnenuit ~ *De elfde dag* ~ *Peter* 205
De twaalfde dag 215
De dertiende dag ~ *Roos* 224
Dit is het al 235
De laatste avond 241
De veertiende dag 258
Lange Golven 267

Voorwoord

Dit verhaal is ontstaan vanuit een verlangen om woorden te geven aan het magische gevoel van tijdloosheid.
Schrijven bleek voor mij een helende vorm te zijn en een inzichtelijk instrument om mee te kunnen doorzien waarom alles was zoals het was en is zoals het is.
Vanuit eigen ervaringen en spontaan inzicht heeft de *Tocht door de Tijdloze Bergen* langzaamaan vorm gekregen. De levensvragen die mij in eerste instantie naar het schrijven bewogen, maakten als vanzelf plaats voor de inspiratie om zichzelf te verwoorden.
Uiteindelijk zal het verhaal dan ook steeds weer via de ogen die kijken, veranderen naar wat er op dat moment wordt gezien.
Precies zoals dat met alles gaat.

Proloog

Ik hoor stemmen in het ruisende riet. Ze vertellen me. Ze leren me. Het is een herkenning buiten de tijd. In de oneindige kracht van heling wordt alles meegenomen. Is alles één.

Roos

Een volle rugzak

Peter

Vandaag zijn de bergen zacht en in iedere stap die ik zet, weerklinken de verhalen. Het stof van gisteren zit nog op mijn schoenen en herinnert me aan de woorden die nu zo dichtbij voelen.
Het grootste gedeelte van de route hebben we erop zitten. Ik voel het in mijn lichaam en aan de logica van het intuïtief weten wanneer het gaat regenen of hoe laat het is. We leren de bergen kennen en geven ons over aan het ritme en de taal van de natuur in en om ons heen.
Het luisteren begon eigenlijk al in stilte op de eerste dag vanuit een onbestemd gevoel. Als groep hadden we elkaar ontmoet op een vliegveld in het noorden van Spanje.
Ik arriveerde een dag eerder, vanwege een gunstiger geprijsd ticket. Dat had tevens het voordeel nog even alleen te kunnen zijn.
In de dichtstbijzijnde plaats had ik een kamer geboekt en 's avonds op het plein een groep jonge journalisten ontmoet. De warmte van de avond, het koude bier en de blik van een Spaanse. Het was perfect en precies waar ik aan toe was.
Thuis had ik een complete chaos achtergelaten, de scheidingspapieren getekend, al mijn spullen in dozen en een plek om tijdelijk te slapen. Een teleurgestelde vrouw en een druk investeringsbedrijf. Ik moest eruit.
Een vriend had deze *Tocht door de Tijdloze Bergen* in een buurtkrantje zien staan en ik had me daarna vrijwel meteen aangemeld, een ticket geboekt en een nieuwe rugzak gekocht. Mijn oude gaf me teveel herinneringen aan onze

reizen samen, aan zorgeloze gesprekken en onrealistische mijmeringen over een gedeelde toekomst.
En die laatste was er gekomen. Vierentwintig jaren. Een huwelijk, drie kinderen en drie verhuizingen. Of eigenlijk vier, want deze laatste verplaatsing was ook een onderdeel van ons inmiddels voltooid samenzijn.

~ *De eerste dag* ~

Elf dagen eerder, op een parkeerplaats van het vliegveld, zie ik ze staan. De hele groep. En terwijl ik naar ze toe loop, word ik opeens volledig overmand door een zeurend gevoel van irritatie. Waarom ga ik dit eigenlijk doen? En wie is die man met dat zenuwachtige hoedje? Mijn gedachten schieten naar binnen. Ik ken dit van mezelf, ik heb een hekel aan gedoe.
In de weerspiegeling van het glas zie ik mezelf lopen. Een zwart T-shirt, bruine armen en een volle rugzak op mijn rug. Ik strijk door mijn haar, het valt warrig terug.
De gids is iets later. Hij heeft zijn aansluiting gemist en ons per bericht gevraagd te wachten op de parkeerplaats tegenover het vliegveld. Blijkbaar kent hij het hier goed, want hij weet de locatie zeer gedetailleerd te omschrijven.
We schudden handen en stellen ons aan elkaar voor. Martin en Monique, Eva, Gilles en Roos. De eerste twee horen duidelijk bij elkaar. Ze hebben hun rugzakken als ervaringsdeskundigen tegen elkaar gezet en eten samen de gelijk verdeelde partjes van een appel.
Eva zit op een randje en ordent haar spullen, ze maakt van deze wachttijd gebruik om alles netjes op te bergen. Anders kan het straks blijkbaar helemaal misgaan, heeft ze ons net hoofdschuddend duidelijk gemaakt.
Gilles is de man met het hoedje. Hij blijkt deze tocht al een paar keer eerder gelopen te hebben en heeft nu de overzichtskaart op een houten picknicktafel opengevouwen terwijl hij met zijn vinger langs de gekleurde lijnen beweegt.
‘Hier zullen we morgenochtend starten, de eerste dagen moeten we veel stijgen omdat we de hoogvlakte zo snel mogelijk willen bereiken. Het is werkelijk prachtig daarboven! In de

dagen erna lopen we langzaam richting Portugal. De laatste dag nemen we een bus richting de kust, en we eindigen onze reis aan zee. Oh man, die frisse duik na al die zware dagen is echt geweldig! Zijn jullie schoenen trouwens wel goed ingelopen? En let even op hoe je je rugzak inpakt. Zware spullen altijd onder. De gids legt het ons straks nog veel uitgebreider uit, dus maak je geen zorgen.'
Hij kijkt ons allemaal lang en verwachtingsvol aan. Ik erger me kapot en denk aan gisternacht.
De jonge vrouw naast me heet Roos. Ze draagt een losse linnen broek en er hangt een leren handtas om haar schouders. Waar ze die gaat laten tijdens de wandeltocht is me een raadsel. Het advies was om alleen mee te nemen wat we tijdens de tocht nodig zouden gaan hebben. Dat stond duidelijk op de toegezonden paklijst. Op diezelfde lijst werd overigens ook de gehele route al nauwkeurig uiteengezet. De ongevraagde samenvatting die de man met het hoedje net gaf, was wat mij betreft dan ook volstrekt overbodig.
Ruben, de gids, voegt zich na een klein uur ook bij de groep. Hij blijkt in de omgeving te wonen en zijn gemiste aansluiting hield een trein met vertraging in.

Die eerste nacht slapen we in een hotel aan de voet van de berg waar de wandeling start. De kok van het kleine pension heeft zich goed op ons voorbereid. De tafel staat vol met heerlijke, lokale gerechten en als we allemaal met een gevuld bord voor ons zitten, vraagt Ruben onze aandacht.
Het is zijn tiende jaar hier in deze bergen. Voor die tijd zwierf hij met een rugzak door Zuidoost-Azië, India, Afrika en Zuid-Amerika. Toen hij een wat gestructureerder leven wilde gaan leiden, begon hij – om passie en levensonderhoud aan elkaar te verbinden – georganiseerde trektochten door Europa

te begeleiden. De liefde bracht hem tien jaar geleden naar het Iberisch schiereiland. Hij kreeg de mogelijkheid om hier in de omgeving samen met zijn vrouw een oude boerderij grenzend aan een natuurpark te betrekken. Een deel van zijn inkomsten gebruikt hij voor het behoud van de flora en fauna in dit gebied.
Ik vind hem sympathiek en betrouwbaar overkomen. Hij heeft een sterk lichaam, helderblauwe ogen en terwijl hij aan het vertellen is, kijkt hij iedereen rustig en aandachtig aan.
Ik vraag me af hoe dat werkt in een groep vreemden. We zijn de komende drie weken aan hem overgeleverd, hij weet de weg en kent deze bergen. Tegelijkertijd zijn we, als het goed is, allemaal ervaren wandelaars en weten we waar we aan beginnen. Ik heb een aantal keer met vrienden door de bergen gelopen. Nooit eerder echter voegde ik me in een nog onbekende groep. Deze reis heb ik vrij impulsief geboekt en de hele dag al voel ik spijt. Ondanks de zichtbare betrouwbaarheid en ervaring van Ruben heb ik eigenlijk niet zo'n zin meer in deze gehele onderneming. Mijn gedachten flitsen steeds weer terug naar mijn vrouw, die nu mijn vrouw niet meer is, en naar mijn kinderen, van wie ik eigenlijk ook veel te vluchtig afscheid heb genomen.
Mijn oudste dochter woont op zichzelf en heeft ontdekt dat er in de stad meerdere feesten op dezelfde avond plaatsvinden. Haar blik is de laatste tijd wat afwezig en omdat ik mezelf in haar herken, maak ik me zorgen.
Mijn jongste dochter trekt zich terug uit de gehele situatie. Ze woont nog thuis en is heel goed in staat om een onzichtbare aanwezigheid te zijn. Ze kan onopgemerkt de trap af zweven en dan plotseling langs me lopen. Ze heeft een prachtige stem en zingt sinds kort in een bandje op school. Ze is kwetsbaar en krachtig tegelijkertijd.

Onze zoon is de jongste thuis. Hij speelt graag alleen en heeft grote, diepbruine ogen waarmee hij me lang en vragend aan kan kijken. Ik weet nooit zo goed wat die blikken mij vertellen. Ze bezorgen me buikpijn en een koud gevoel. Het is een beetje kil tussen ons tweeën. Zo voelde het al op het moment dat ik hem als baby voor het eerst vasthield. Hij was niet gepland en er zat een leeftijdsverschil van zes jaar tussen hem en onze jongste dochter.
'Dus het is goed om dit wellicht op die dag nog even te bespreken.' Ruben wijst naar punt zeven op het aan de muur geprikte papier.
Ik ben er duidelijk met mijn hoofd niet bij. Heeft hij nou net de route beschreven? Of gaat het over het schema van morgen? Ik onderdruk een gaap, ga verzitten en probeer terug te halen wat Ruben net allemaal heeft verteld. En terwijl me dat maar met mate lukt, hoor ik opeens Martin en Monique in de lach schieten. Het gaat over de dag dat hij blijkbaar de zooltjes verkeerd in zijn schoenen had gedaan en de hele dag al niet begreep waarom zijn schoenen zo vreemd liepen. Monique huilt inmiddels van het lachen, terwijl Martin grinnikend aan het vertellen is over gigantische blaren en bijna gekneusde tenen.

Al de hele tijd voel ik de drukkende weerstand en gedachten over het thuisfront rennen als bemoeizuchtige twijfels door mijn hoofd. Toch is het nu ook echt de hoogste tijd om een interne beslissing te nemen.
Ik zit hier, goed voorbereid, in een klein dorpje ver weg van huis samen met een groep mensen die ik niet ken. We gaan twee weken lopen, onder begeleiding van een gids.
Een wandeling door de bergen van Spanje en Portugal met als eindbestemming de kust.

Even weg uit alle heftigheid voelde goed toen ik het formulier had ingevuld, en eigenlijk is er nu dus nog maar één optie: niet zeuren verder, en me overgeven aan deze keuze.
Gilles kijkt me vragend aan: 'En jij, Peter, ben je er klaar voor?'
Mooi hoe het werkt.

~ *De tweede dag* ~

We staan allemaal op tijd klaar voor de herberg. De diepe slaap van afgelopen nacht heeft me goed gedaan en het eerste uitzicht vanuit het raam in mijn kamer zag er veelbelovend uit. Het gevoel van ergernis heeft plaatsgemaakt voor overgave. Misschien is dit wel echt goed voor me. Twee weken fysieke inspanning.
De geur van de bergen maakt iets avontuurlijks in me wakker en ik heb zin om de hoogtes te trotseren.
Tijdens het ontbijt heeft Ruben ons de eerste etappe op de kaart laten zien. We zullen voor drie dagen eten voor overdag meenemen. De bevoorrading staat in keurige groepjes op de stenen muur naast de veranda. Water kunnen we onderweg bijvullen. Als alles volgens plan verloopt, komen we na drie dagen in een hogergelegen dorp waar Ruben voor nieuwe voorraden kan zorgen. We zullen onderweg slapen in pensions of hotels, waar we avondeten en ontbijt krijgen.
Ik heb, sinds ik gisteravond de interne beslissing heb genomen om hier echt voor te gaan, iedereen inmiddels wel even kort gesproken en nu staan we elkaar met glimmende ogen aan te kijken. De tocht gaat zo beginnen. Samen. Twee weken op pad.
We bedanken de herbergier en komen langzaam in beweging. De eerste stappen voelen onwennig aan. Ik merk dat mijn veters te strak zitten en de band van mijn rugzak hoger op mijn heupen moet. De zon is al behoorlijk warm en druppels zweet beginnen zich onmiddellijk op mijn rug te verzamelen. De route die we zullen volgen, start net iets boven het dorp. Door een smalle steeg lopen we langs een vervallen schuur en via een oude trap langzaam omhoog.